

Der søres saaledes Klager over, at Dyr ere bleve stoppede f. Ex. i Esbjerg, at de dernæst ere bleve sendte til en øst-jydsk Havn, og at de saa derfra udenvidere ere bleve sendte til England. Det er mig bekendt, at Dyrslægen i Esbjerg er en ligesaa dygtig og samvittighedsfuld Mand som andre Dyrslæger, men der har heri kun vist sig en Forstjællighed i Opfattelsen. Naar man havde Amtsdyrslæger, vilde disse sandsynligvis faae en væsentlig Indflydelse paa Undersøgelsen og Kontrollen med de Husdyr, der skulle afsendes til Udlandet, og det vilde sandsynligvis have til Følge, at de vilde faae Leilighed til at konferere med hinanden, saa at Bedømmelsen af, om Dyrene vare syge eller friske, vilde komme til at foregaa efter mere ensartede Regler. Jeg mener ikke, at der paa nogen Maade skulle slaas Noget af paa Fordringerne i saa Henseende. Det er ganske vist ubehageligt for en Mand at faae sine Kreaturer stoppede som mistænkte for at have en smitsom Sygdom, men det er dog en mindre Ulempe at faae dem stoppede inden Afsendelsen i Sammenligning med det Tab, en Mand vil lide, naar hans Kreaturer først stoppes, naar de ere komne til Bestemmelsesstedet; thi dertil kommer, at ogsaa hele den øvrige Ladning vil blive anset for smittet og derfor stoppet, og derved vilde mange Dyrs Eierne komme til at lide under, at enkelte Dyr ere smittede, og disse Eierne vilde saa komme til at lide et Tab, fordi en Andens Kreaturer, feilagtig bedømte ved Indskibningen, ere komne med. Naar Kreaturer blive stoppede strax, vil Tabet for Eierne ikke være større, end at de skulle opstaldes en Agestid, indtil næste Skib afgaar, naar den Undersøgelse, som Dyrslægen har foretaget i Mellemtiden, udviser, at de i Virkeligheden have været friske. Jeg tror saaledes, at dette Forslag om at ansætte Amtsdyrslæger er i Landbrugernes og Landbrugets Interesse, og jeg kan ikke se, at der skulde ligge nogen Grund til at negte Forslaget i, hvad der blev antydet af den ærede Ordfører, og hvad der ogsaa er blevet antydet af flere ærede Medlemmer, at man vil bevilge en Sum til at skaffe sig den Assistance, der tilsigtes. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at dette vil være hensigtsmæssigt, thi hvor ere de Maend, man vil søge til? Her vil man jo i hvert enkelt Amt faae en dygtig Dyrslæge, som man vil kunne søge til, og hos hvem man vil faae den Veiledning, man ønsker og trænger til. Jeg kan derfor ikke skjønne Andet, end at det vil være den hensigtsmæssigste Foranstaltning at gaa ind paa at give denne Bevilling til Ansættelsen af Amtsdyrslæger. Den vil ganske vist medføre nogen Udgift, men dog ikke nogen overordentlig stor Udgift, og jeg tror, at det er en Foranstaltning, der er i den Grad af Betydning, at man godt kan se bort fra de Udgifter, den vil medføre. Det er heller ikke aldeles uden Betydning for Dyrslægerne, at der gives nogle Stillinger, hvortil enkelte af de dygtigere og mere

fremragende anvendes, det er ialtsald en Slags Opmuntring for dem. Deres Stilling er jo ikke en saadan, der er særlig lønnet eller vel aflagt, saa at ogsaa dette Hensyn, skjønt det naturligvis ikke er Andet end et Bihensyn, men dog et Hensyn, der fortjener at ansøres, bør komme i Betragtning. Jeg har desværre ikke Haab om, at det Vædringsforslag, der er stillet af et stort Flertal i Udvalget, skulde blive forkastet ved denne Behandling; men jeg vil dog tillade mig at henstille til alvorlig Overveelse, om man ikke, inden denne Sag gaar til Endelig Behandling, maa finde, at det vilde være rigtigere at gaa ind paa den Ordning, der her er foreslaaet af Regeringen, end at bevilge en Sum, som saa kunde anvendes paa Maa og Faa, og som man ikke kunde give en saadan bestemt Anvendelse, som det Beløb vilde kunne faae, der paatænkes anvendt til Ansættelse af Amtsdyrslæger.

Det andet Punkt, jeg ønskede at omtale med et Par Ord, er egentlig Vædringsforslaget Nr. 186 til § 27 angaaende et Forslag, der er stillet af Udvalget om en Bevilling af 15,000 Kr. til Undersøgelse af forskellige Havneforhold paa forskellige Steder. Dette Forslag har ialtsald engang tidligere været til Forhandling her i Folkethinget, og man kunde for den Sags Skyld have begrændset sine Udtalelser derom, men jeg finder mig dog foranlediget til at knytte nogle Bemærkninger til det, da det paany er kommet til at foreligge, og da jeg denne Gang har tiltraadt det. Det er fordi jeg anser Forhandlingen om disse Forhold, selv om det ikke skulde lykkes at faae Noget ud af selve Forslaget, hvad jeg dog haaber, for at have sin Betydning. Det er nemlig min Forvisning, at vore Havneforhold ere den Gren af vore Kamminikationsmidler, der maa siges at være den mest forsømte; thi medens vi ved Anlaget af Jernbaner i de senere Aar have faaet Landet i alt Væsentligt forsynet med et saadant Jernbanenet, at vi i saa Henseende maa siges at staa nogenlunde jævnbyrdig endogsaa med de Lande, hvor Udbygningen i den Henseende er videst fremme, saa er det saa langt fra Tilfældet med Hensyn til vort Havnevesen. Dette staar efter mit Skjøn overalt langt tilbage. Der er i den sidste Mennekesalder — det er Noget, som Enhver veed — ikke gjort Andet end anlagt en Havn ved Esbjerg og gjort nogle mindre Udvidelser paa et Par andre Havne. Jeg troer ikke, at dette paa nogen Maade kan siges at være tidsvarende overfor den geografiske Beliggenhed, vi have imellem to store Havn, der omgives af rigt befolkede og stærkt kultiverede Lande, hvor der foregaaer en overordentlig ras Udbygning af Skibsfarten, som vi efter vor Beliggenhed og Forhold i det Hele særlig burde være kaldede til at tage Del i. Hvad Grunden er til, at vi saaledes ere tilbage, er jo ikke saa let at angive, og det kan heller ikke falde mig